

saa godt som umuligt at pleje, endsige udvikle Jagten. Denne Aarsag lader sig vel neppe fjerne her i Landet. I Sønderjylland gælder den preussiske Jagtordning af 15. Juni 1907. Jagtretten tilhører ligesom her Grundejeren, men der er vidtgaende Bestemmelser med Hensyn til Jagtrettens Udøvelse. Det er dér saaledes, at en Grundejer kun har Ret til at udøve Jagt paa sin Grund, naar han har 75 ha Jord liggende i et samlet Stykke; det kan ikke nytte, at han har 75 ha liggende, naar de ligger paa flere Steder. Et saadant Jagtdistrikt kaldes et „eget Jagtdistrikt“. Al anden Grund indenfor Byen eller Kommunen kaldes et „fælles Jagtdistrikt“, og det bortforpagtes paa Foranledning af Jagtforstanderen — denne er identisk med Kommuneforstanderen, men i dette Tilfælde kaldes han Jagtforstanderen — paa et længere Aaremaal. Dette maa i Regelen ikke være under 6 og ikke over 12 Aar, men med Kredsudvalgets Tilladelse kan Jagttiden afkortes til 3 Aar eller forlænges til 18 Aar. Disse fælles Jagtdistrikter bortauktioneres saa til den højstbydende, og det staar i Jagtordningen, at det ikke maa være over 3 Personer, der lejer et saadant fælles Jagtdistrikt; dog kan dette med Kredsudvalgets Tilladelse gives i Forpagtning til Jagtforeninger. Forpagtningssalgiften, der kommer ind for disse fælles Jagtdistrikter, fordeles, efter at de Udgifter, man har haft som Følge af Auktionen, eller andre Udgifter i Anledning af Auktionen er afholdte, til Grundejerne i Forhold til disses Arealer. Et saadant fælles Jagtdistrikt maa i Regelen ikke være under 250 ha, men kan med Kredsudvalgets Tilladelse nedsættes til 75 ha.

Jeg har ingen Tro til, at vi kunde faa en saadan Ordning indført her; men blot vi kunde komme saa vidt her i Landet, at Grundejerne indenfor de forskellige Landsbyer eller Sogne sluttede sig sammen i en Jagtforening og saa i Fællesskab udlejede deres Jorder til Folk, som de syntes om, eller bortauktionerede dem! Dette sidste kan ganske vist være uheldigt; men hvis Ejerne af Jorden kunde leje deres Jagt ud til Folk, som de havde Tillid til vilde føre Jagten fremad, vilde meget være naaet, og det tror jeg vilde bidrage mere til at naa de Formaal, man har sat sig ved Jagtlovens Revision, end de Bestemmelser, som findes foreslaaede her.

Det ærede Medlem fra Halvrimmen udtalte, at der kan ikke være nogen stor Vildtbestand, uden at der skal Ernæring til. Det ved man meget vel; men ovre paa den anden Side af Grænsen, hvor de har stor

Vildtbestand, særlig af Harer og Agerhøns, rundt omkring paa Markerne, mærker de egentlig ikke noget til, at Vildtet gør Skade paa Markerne. Jeg taler her kun ud fra en Jægers Synspunkt; vi kan ikke finde, at det er til Skade, at der er noget Vildt, og jeg tror ikke — jeg har i det mindste aldrig erfaret det —, at mange Harer eller Agerhøns gør stor Skade paa vore Marker.

Det ærede Medlem fra Halvrimmen udtalte sig endvidere om Indsamling af Vibeæg. Saa vidt jeg husker, er det forbudt i nærværende Lovforslag; men det kunde dog være, at denne Sag kunde tages op til Behandling, saaledes at de første Vibeæg kunde indsamles paa en saadan Maade, at Viberne fik Tid til at ruge deres Kuld ud alligevel, idet de kunde lægge nye Æg. For Viberne har det vel ligesom Hønsene, at naar Æggene bliver taget bort, lægger de igen et nyt.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) var bange for, at naar man satte Gift for Rævene, vilde Hønsene tage den. Men bærer man sig ad paa den Maade, som jeg før skildrede, tror jeg ikke, at der er nogen Fare for, at Hønsene skal tage Giften. Hønsene gaar i Regelen til Ro med Solen, og de kommer ikke ud, før Solen staar op næste Morgen; og hvis man skal sætte Gift for Ræven, skal det helst være om Natten, thi Ræven gaar ikke til Giften om Dagen.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig og om muligt hurtig Behandling.

Formanden: Det 6te Medlem for Maribo Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Asger Karstensen: Jeg vil rette den Henstilling til den ærede Landbrugsminister og til det Udvalg, som skal behandle Sagen, om ikke den Bestemmelse i Lovforslaget, der drejer sig om at hindre Jagtens Udøvelse fra Solens Nedgang til dens Opgang, kunde blive underkastet nye Overvejelser, idet man fra forskellige Sider har gjort mig opmærksom paa, at denne Bestemmelse kan være generende for Udøvelsen af en i og for sig rationel Jagt. Der er i Lovforslaget en Undtagelsesbestemmelse for Strandjagtens Vedkommende i Aftentimerne og Morgentimerne, men det er jo et meget vagt Begreb, og der knytter sig altsaa en Interesse til at faa Ret til at udøve en vis Jagt, en Jagt ved Stranden, som de vedkommende mener, de har Føje til at kunne udøve, og som man dog ikke burde hindre dem i at udøve. Dernæst mener man ogsaa, at denne Bestemmelse kan i nogen Maade genere de